Lietas Nr. 135002314
Lietas arhīva Nr. 104AA-0645-14/20

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 20.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis G.Kveska
tiesneses L.Šteinerte un I.Vīgante

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas materiālus sakarā ar /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību par Siguldas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu, ar kuru /pers. A/, personas kods /pers.kods/, ir sodīts par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15]panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Aprakstošā daļā

2014.gada 29.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas vecākais inspektors E.Brakovskis sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA950100, par to, ka 2014.gada 20.janvārī plkst.21.56 Inčukalna novadā /pers. A/ vadīja transportlīdzekli VW Golf, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, pa autoceļu A3 (Inčukalns-Valmiera-Igaunijas robeža (Valka)) 2.km virzienā no Murjāņiem uz Rīgu atrodoties narkotisko vielu iespaidā.

Protokols sastādīts pamatojoties uz medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.417 narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes (iespaida) noteikšanai un policijas darbinieka I.Lorberga ziņojumu.

Protokolā PA950100 norādīts, ka transporta līdzekļa vadītājs pārkāpis MK 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 39.2.punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk spriedumā – LAPK) 149.[15]panta piektajā daļā. Protokolam pievienots policijas darbinieka I.Lorberga ziņojums, medicīniskās pārbaudes protokols Nr.417. /pers. A/ protokolā norādījis, ka tam nepiekrīt (lietas 3.lpp.)

Ar Siguldas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu /pers. A/ ir atzīts par vainīgu LAPK 149.[15]panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 15 (piecpadsmit) diennaktīm, ar naudas sodu EUR 1200 (viens tūkstotis divi simti *euro*) un ar transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 4 (četriem) gadiem.

Pirmās instances tiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošos pierādījumus, kopsakarā ar pie administratīvās atbildības saucamās personas /pers. A/ paskaidrojumiem un liecinieku I.Lorberga, /pers. A/ un /pers. B/ liecībām, uzskatīja, ka /pers. A/ vaina - transportlīdzekļa vadīšana narkotisko vielu iespaidā, administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PA950100 norādītajā laikā un vietā ir pilnībā pierādīta ar lietā esošajiem pierādījumiem.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošo pierādījumu pieļaujamību, ticamību, un attiecināmību.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka nepiedod ticamību pie administratīvās atbildības saucamās personas /pers. A/ paskaidrojumiem tiesas sēdē par to, ka viņš protokolā norādītajā laikā un vietā neesot vadījis automašīnu, bet to vadījusi viņa sieva /pers. A/, jo tie ir pretrunā ar lietā noskaidrotajiem objektīvajiem pierādījumiem, kurus tiesai nav pamata apšaubīt.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka /pers. A/ rīcība kvalificējama kā prettiesiska, sabiedrības drošību apdraudoša un administratīvi sodāma, par ko administratīvā atbildība noteikta LAPK 149.[15] panta piektajā daļā.

Atbilstoši LAPK 33.panta noteikumiem, pirmās instances tiesa /pers. A/ darbībās atbildību mīkstinošus apstākļus nesaskatīja.

Saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2. punktu, pirmās instances tiesa par /pers. A/ atbildību pastiprinošu apstākli atzinusi to, ka /pers. A/ gada laikā atkārtoti izdarījis līdzīgus pārkāpumus ceļu satiksmē.

Nosakot administratīvo sodu /pers. A/, tiesa ņēmusi vērā izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, attieksmi pret izdarīto, atbildību pastiprinošo apstākli.

Par Siguldas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu /pers. A/ (turpmāk spriedumā - Sūdzības iesniedzējs) ir iesniedzis apelācijas sūdzību.

Sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā norāda, ka spriedumu uzskata par nepamatotu un atceļamu.

Sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē paskaidrojis, ka ar transportlīdzekli VW Golf norādītajā laikā un vietā viņš nebrauca. Avārijas brīdī atradies pie sava drauga /pers. B/. Norāda, ka viņam piezvanījusi sieva un pateica, ka esot iekļuvusi avārijā, paskaidroja kur viņa atrodas un lūdza atbraukt. Nekavējoties kopā ar /pers. B/ uz turieni aizbraucis, jo tas bijis netālu no Raganas. Ierodoties tur redzēja, ka automašīna ir nobraukusi no ceļa. /pers. B/ automašīnu VW Golf novietoja stāvlaukumā un visi ar /pers. B/ automašīnu aizbrauca uz Rīgu, jo bija ļoti auksts un automašīnā bija arī mazgadīgais dēls. Kad kopā ar /pers. B/ atgriezās atpakaļ notikuma vietā, tur jau bija policijas darbinieki.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ar doto negadījumu viņam nav nekāda sakara, bet ņemot vērā, ka policijas darbinieki neļāva vest prom sievas automašīnu, tad esot piekritis, ka ir vainīgs.

Tiesā sniedzis patiesas liecības un paskaidrojis, kādēļ iepriekš šādus paskaidrojumus nebija sniedzis, taču tiesa liecības nepamatoti ir novērtējusi

kritiski. Uzskata, ka tiesa nepamatoti nepiešķīra ticamību /pers. A/ un /pers. B/ liecībām.

Pirmās instances tiesa spriedumā norāda, ka nepiešķir ticamību liecinieces /pers. C/ liecībām, jo tās ir pretrunā ar Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolā fiksētiem apstākļiem, taču nenorāda tieši par kādām pretrunām ir runa. No tiesas sprieduma nav saprotams kāda pretruna pastāv starp liecinieku /pers. A/ un /pers. B/ liecībām.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa, izskatot lietu, bijusi neobjektīva, nav pietiekami rūpīgi iedziļinājusies visos lietas apstākļos un vadījusies vienīgi no tā apstākļa, ka sūdzības iesniedzējs agrāk ir administratīvi sodīts.

Sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, izskatīt lietu no jauna un viņu attaisnot.

Motīvu daļa

Saskaņā ar LAPK 289[21].pantā noteikto, apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata koleģiāli triju tiesnešu sastāvā, rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja iesniegto sūdzību, var izskatīt rakstveida procesā, izvērtējot lietas materiālus.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Krimināllietu tiesu kolēģija novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un pārbaudījusi lietas materiālus atzīst, ka Siguldas tiesas 2014.gada 20.marta spriedums ir likumīgs un pamatots, līdz ar ko ir atstājams negrozīts.

LAPK 289[13].panta trešā daļa, pēc kuras prasībām vadās arī apelācijas instances tiesas, nosaka, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sodīts par izdarīto administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.[15]panta piektajā daļā.

LAPK 272.pants paredz, ka institūcijai (amatpersonai) izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības.

Sūdzības iesniedzēja vainīgums ir pierādīts ar administratīvā pārkāpuma lietā iegūtajiem un likumā noteiktajā kārtībā nostiprinātajiem pierādījumiem, kas izklāstīti un vērtēti Siguldas tiesas spriedumā, un Krimināllietu tiesu kolēģijai nerodas šaubas par pirmās instances tiesas sprieduma pamatotību un likumību, spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Pārbaudot apelācijas sūdzības motīvus tiesu kolēģija secina, ka iesniegtajā apelācijas sūdzībā sūdzības iesniedzējs vēlreiz ir izklāstījis savu versiju par notikumiem 2014.gada 20.janvārī, tādējādi, tiesu kolēģijas izpratnē, ir uzsvēris, ka viņa versijai pirmās instances tiesa nepamatoti nav noticējusi.

Tāpat sūdzībā ir norādīts uz sūdzības iesniedzēja rīcības motīviem notikuma vietā atzīstot transportlīdzekļa vadīšanas faktu līdz ceļu satiksmes negadījuma notikšanai, kā arī norādīts uz nepietiekoši skaidru pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju tā daļā, ar kuru tika vērtētas liecinieku liecības.

Tiesu kolēģija, tāpat kā pirmās instances tiesa, uzskata, ka sūdzības iesniedzēja tiesā sniegtie paskaidrojumi un citi pierādījumi ir ar mazu ticamības pakāpi. Tiesu kolēģija piekrīt pirmās instances tiesas izdarītajam secinājumam, ka sūdzības iesniedzēja tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi par to, ka viņš protokolā norādītajā vietā un laikā nav vadījis transportlīdzekli, ir sniegti ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības.

Tiesu kolēģija uzskata, ka sūdzības iesniedzējam notikuma vietā nepastāvēja šķēršļi lai ceļu policijas darbiniekam norādītu patiesu informāciju par ceļu satiksmes negadījuma apstākļiem, kā arī norādītu uz tām personām, kuras varētu apliecināt notikušā ceļu satiksmes negadījuma apstākļus. Par to pārliecinoši liecina paskaidrojums, kuru ir sastādījis pats sūdzības iesniedzējs un kurā viņš ir norādījis iemeslu, kura dēļ ir atstājis ceļu satiksmes negadījuma vietu, bet nav norādījis uz /pers. C/ kā transportlīdzekļa vadītāju notikušā ceļu satiksmes negadījuma brīdī (lietas 13.lpp.). Arī administratīvā pārkāpuma protokolā, kurš tika sastādīts deviņas dienas pēc notikuma, sūdzības iesniedzējs nav uzskatījis par vajadzīgu protokola attiecīgajā ailē norādīt uz personām, kuras var sniegt liecības par notikušā apstākļiem (lietas 3.lpp.).

Sūdzības iesniedzēja arguments, ka šāds paskaidrojums ir sniegts nepatiesi, jo policijas darbinieki nav ļāvuši vest prom bojāto automašīnu, tiesu kolēģija nešķiet ticams.

Tiesu kolēģijai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PA934056 fiksēto, policijas darbinieka I.Lorberga ziņojumā un sūdzības iesniedzēja ceļu policijas darbiniekam notikuma vietā sniegtajā, protokolam pievienotajā, paskaidrojumā norādīto. Lietā nav arī konstatējams, ka policijas darbinieki būtu bijuši ieinteresēti vai rīkojušies prettiesiski, ietekmējot sūdzības iesniedzēja paskaidrojuma sniegšanu ceļu satiksmes negadījuma vietā. Šāda ieinteresētība nevarēja pastāvēt, jo, kā izriet no inspektora I.Lorberga ziņojuma, veiktā izelpotā gaisa kontrole mēģinot konstatēt alkohola reibumu ir uzrādījusi negatīvu rezultātu, bet līdz pat medicīniskās pārbaudes protokola pilnīgai noformēšanai nevienam, izņemot pašu sūdzības iesniedzēju, nevarēja būt zināmi iespējamie ķīmiski toksikoloģisko izmeklējumu rezultāti, tas, ka sūdzības iesniedzēja organismā tiks atrastas kokaīns un amfetamīns. Ķīmiski toksikoloģiskā izmeklēšana ir pabeigta 2014.gada 24.janvārī, tas ir trīs dienas pēc notikušā ceļu satiksmes negadījuma (lietas 8.lpp.). Uz apstākļiem, kas ļautu apšaubīt ceļu policijas darbinieku rīcības tiesiskumu nav norādījis arī sūdzības iesniedzējs.

Pirmās instances tiesa pamatoti norāda, ka liecinieku /pers. A/ un /pers. B/ tiesā sniegtajās liecībās ir konstatējamas pretrunas. Atbilstoši pirmās instances tiesas sēdes protokolā fiksētajam /pers. A/ ir paskaidrojusi, ka viņas vadītā automašīna ir palikusi notikuma vietā, bet sūdzības iesniedzējs un /pers. B/ viņu aizveduši uz Rīgu. Turpretim /pers. B/ ir liecinājis, ka ierodoties ceļu satiksmes negadījuma vietā, kopā ar sūdzības iesniedzēju sākotnēji ir pārvietojuši automašīnu uz stāvvietu pie veikala un tikai pēc tam aizveduši /pers. A/ uz Rīgu (tiesas sēdes protokols lietas 33.-34.lpp.). Tiesu kolēģija uzskata, ka šādas pretrunas nevar uzskatīt par maznozīmīgām, un tās ievērojami ietekmē abu liecinieku sniegto liecību ticamību.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka administratīvā pārkāpuma izdarīšana ir pierādīta, vērtējot visus lietā esošos pierādījumu kopumā, tie ir pietiekami, pieļaujami un ticami, lai novērstu jebkādas šaubas par to, ka sūdzības iesniedzējs vadīja transportlīdzekli, atrodoties narkotisko vielu iespaidā, un administratīvā pārkāpuma kvalifikācija pēc LAPK 149.[15]panta piektās daļas ir pareiza.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka /pers. A/ pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc LAPK 149.[15] panta piektās daļas, bet Siguldas tiesas spriedums ir likumīgs un pamatots, atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrā daļas 1.punktu, 289.[21]pantu un 289.[22]pantu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

Siguldas tiesas 2014.gada 20.marta spriedumu atstāt negrozītu, bet iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.
Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts 2014.gada 20.oktobrī.

Tiesnesis	/personiskais paraksts/	G.Kveska
Tiesneses	/personiskais paraksts/	L.Šteinerte
	/personiskais paraksts/	I.Vīgante